

Решение № 89 от 24.03.2022 г. на САС по в. н. о. х. д. № 1096/2021 г.

Данни за делото	
Съд:	Апелативен съд - София
Вид на делото:	ВНОХД
Номер на делото:	1096
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	Карамфила Тодорова
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	89
Дата на постановяване:	24.03.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Решение
№ 89
гр. София, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА
АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично
заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Снежана Душкова

Членове: Николай Джурковски

Карамфила Тодорова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова в присъствието на прокурора Ем.
М. Р. П. Ем. П. АПЕЛАТИВНА ПРОКУРАТУРА - София В. Ст. Ст.

като разгледа докладваното от Карамфила Тодорова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20211000601096 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава 21- ва НПК.

С присъда № 2 от 05.07.2021 г., постановена по нохд № 255/2021, Софийски окръжен
съд, 7 – ми първоинстанционен наказателен състав признал подс. Д. О. И. за виновен в
това, че на 08.01.2020 г. около 18: 10ч., в курортен комплекс Боровец, община Самоков,
направил опит да даде подкуп – пари в общ размер 105 лв. на длъжностно лице
полицейски орган – И. Й. И. – младши автоконтрольор при РУ Самоков, за да не извърши
действие по служба – да не състави акт за установяване на административно нарушение за
извършени нарушения на чл. 150 от Закона за движение по пътищата, като изпълнителното
деяние е довършено, но по независещи от дееца причини не са настъпили предвидените в
закона и искани от дееца общественоопасни последици - престъпление по чл. 304а, пр. 3
вр. чл. 304, ал. 1, пр. 3 вр. чл. 18, ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 58а, ал. 1 НК го
осъдил на осем месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лв.

Признал подс. Д. И. за виновен и в това, че на 08.01.2020 г., около 18: 10ч. в курортен
комплекс Боровец, община Самоков, с посока на движение от хотел "Рила" към кабинкова
въжена линия, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка "Фолксваген
Голф" с рег. № *** в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка
наложена със ЗППАМ № 2477/19-43320032821/12.05.2019 г. в сила от 26.05.2019 г. за
временно отнемане на свидетелството за управление на МПС – престъпление по чл. 343в,
ал. 3 вр. ал. 1 НК поради което и на основание чл. 58а, ал. 1 НК го осъдил на два месеца
лишаване от свобода и на глоба в размер на 200 лв.

На основание чл. 23, ал. 1 НК определил едно общо най-тежко наказание – осем
месеца лишаване от свобода, към което присъединил кумулативното наказание глоба в
размер на 700 лв.

На основание чл. 66, ал. 1 НК отложил изпълнението на общото наказание лишаване
от свобода за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 25, ал. 1 НК определил едно общо най-тежко наказание от тези по
делото пред него и това по нохд № 3049/2020 на СРС – осем месеца лишаване от свобода,
към което присъединил наказанието глоба в размер на 700 лв. и лишаване от право да
управлява МПС за срок от една година и два месеца.

На основание чл. 66, ал. 1 НК отложил изпълнението на така определеното общо
най-тежко наказание за изпитателен срок от три години считано от влизане на присъдата в
сила.

На основание чл. 59, ал. 4 НК приспаднал изцяло изтърпяното наказание "лишаване
от право да управлява МПС" за срок от една година и два месеца.

Разпоредил се с веществените доказателства – банкноти, като постановил тяхното

отнемане в полза на държавата.

Срещу присъдата е подаден протест от прокурор при Окръжна прокуратура София, който изразява недоволство от наложеното наказание два месеца лишаване от свобода **за престъплението по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК**. Представя доводи, че така определено, наказанието е в разрез със закона - нормата на чл. 39, ал. 1 НК относно минималния възможен размер на този вид наказание, а именно три месеца. **Възразява и срещу пропуската на съда да наложи за това престъпление и наказанието "лишаване от право да управлява МПС"**. Моли присъдата да се измени в така атакуваната част като се увеличи наказанието лишаване от свобода в съответствие с предложеното от прокурора в съдебните прения, и да наложи и наказанието "лишаване от право да управлява МПС" за срок от една година и шест месеца.

Срещу протеста е постъпило възражение от защитника на подсъдимия. С него се прави искане въззивният съд да съобрази доводите на защитата пред първоинстанционния съд, на които не бил даден отговор. Според защитника фактите на обвинителния акт не водят до несъмнения извод, че подсъдимият е извършил престъплението подкуп. Като основание за това посочва нарушение на нормата на чл. 161, ал. 1 и ал. 2 НПК при изземване на банкнотите - предмет на подкупа, тъй като съответният протокол не бил представен на съдия за одобрение. Не счита, че това нарушение е санирано и чрез разпита на свидетели. Като второ основание посочва доказателствения дефицит по въпроса дали въпросните банкноти са годно платежно средство. Не счита, че изготвената по делото експертна справка, че банкнотите са годни е достатъчна и надлежна за такова доказване, тъй като следвало да се назначи експертиза. По тези съображения моли присъдата в частта на осъждане на подсъдимия за подкуп да се отмени и подсъдимият признае за невиновен. Защитникът счита присъдата по втория пункт на обвинението – по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК за правилна и моли да бъде потвърдена.

В съдебно заседание пред въззивния съд прокурорът от Софийска апелативна прокуратура поддържа протеста. Допълнително развива съображения, че наказание помалко от общия минимум от три месеца, според практиката на ВКС, може да се налага само в хипотезата на замяна на наказание "пробация" с наказание "лишаване от свобода". Моли да се уважат всички искания на протеста. Взема отношение и към възражението на защитника, като представя доводи, че експертната справка по делото носи всички характеристики на експертиза. Моли, ако съдът не е съгласен с тази теза, да приеме, че справката е приобщена по реда на НПК и е относима към предмета на доказване. Оспорва възражението и в частта на твърдяно нарушение на чл. 161 НПК.

Защитникът оспорва протеста. Поддържа подаденото възражение. Акцентира, че банкнотите не са приобщени като доказателства по законоустановения ред. Акцентира и на характера на експертната справка, която може да служи за оперативна информация, за общ ориентир, но не отменя необходимостта от експертиза. Поддържа исканията от възражението.

Подсъдимият в лична защита поддържа защитника си. В последна дума моли съда да уважи исканията му.

Съдът като съобрази доводите на протеста и възражението, тези на страните в съдебно заседание, материалите по делото и като подложи присъдата на цялостна проверка съгласно изискванията на чл. 314 НПК, прие следното:

Протестът е частично основателен.

Основателен е в частта срещу наказанието лишаване от свобода за престъплението по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК. Неоснователен е в искането за това престъпление да се

наложи и наказание по чл. 343 г НК – "лишаване от право да управлява МПС".

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по реда на

съкратеното съдебно следствие в хипотезата на чл. 371, т. 2 НПК, в която подсъдимият е признал фактите на обвинението и се е съгласил да не се събират доказателства за тях. Решаващият съд правилно е преценил процесуалните предпоставки на тази диференцирана процедура и по смисъла на чл. 372, ал. 4 НПК, изискваща събраните от досъдебното производство доказателства да подкрепят самопризнанието.

Въззивният съд за изясняване на съдебния статус на подсъдимия допълнително събра справка от ГД "ИН" относно времето на изтърпяване на наложено наказание "пробация".

По този ред, установява се от фактическа страна, че на 08.01.2020 г., около 18: 10ч. в курортен комплекс Боровец подсъдимият Д. И. и св. С. Г. пътували с лек автомобил марка "Фолксваген Голф" с рег. № *** в посока от ски пистата в комплекса, хотел "Рила" към кабинкова въжена линия и гр. София. Управлявал подсъдимият. Към този момент спрямо него действала принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС", наложена със Заповед № 2477/1205. 2019 г. на младши автоконтрольор при "Пътна полиция" СДВР, в сила от 26.05.2019 г.

По това време на работа в полицейски пункт при кабинкова въжена линия срещу хотел "Самоков" били служителите св. С. М., св. М. Щ. и св. И. Й. И. – младши автоконтрольор в РУ – МВР Самоков. Те изпълнявали служебни задължения по охрана на обществения ред, превенция на престъпността и контрол на пътното движение.

Основни задължения по длъжностна характеристика на св. И. били, наред с другото и: да разследва пътнотранспортни произшествия, да работи по предотвратяването и пресичането на нарушения по пътищата и обществения ред, да изготвя документи свързани с административно-наказателната дейност.

Св. Щ. и св. М. видели приближаващия автомобил на подсъдимия и решили да го спрат. Св. Щ. подала сигнал и подсъдимият спрял. Поискала документите му за проверка. Подсъдимият представил личната си карта и свидетелството за регистрация на автомобила. Казал, че свидетелството за управление на МПС му било отнето. Св. Щ. съобщила това на св. И. И., на когото дала и личната карта на подсъдимия. Св. И. извършил справка в ОДЧ на ПУ Боровец и се уверил, че подсъдимият е с отнето свидетелство за управление. Отишъл до автомобила и поканил подсъдимия да влезе в полицейския пункт, за да му състави акт за това административно нарушение. В пункта влезли тримата полицейски служители и подсъдимият, а св. Г. останал в автомобила.

Св. И. излязъл от пункта, отишъл до автомобила и демонтирал

регистрационните табели, след което се върнал. Седнал на бюрото и започнал да съставя акт за установяване на административно нарушение срещу подсъдимия за това, че управлявал автомобил без свидетелство за управление - по чл. 150 ЗДвП. Подсъдимият започнал да се моли да не му съставя акт. Бръкнал в джоба на панталона си и извадил банкноти в различни купюри от 50, 20, 10 и 5 лв., общо 105 лв., които оставил на бюрото до св. И.. Казал, че това са му всичките пари, да ги вземат и да не му пишат акт, тъй като баща му щял да го бие.

След тези действия св. И. задържал подсъдимия, уведомил Полицейски участък Боровец и ОДМВР София. Съставил акт сер. АА № 280249 от 08.01.2020 г. за гореописаното административно нарушение и го връчил на подсъдимия.

От разследващ орган бил проведен оглед на местопроизшествието – полицейския пункт, в който били описани и иззети, чрез съответния протокол, банкнотите оставени от

подсъдимия с различен номинал, а именно: една банкнота с номинал 50 лв. сер. № БР 3020659, една банкнота с номинал 20 лв. сер. № БЕ 3780358, три банкноти с номинал 10 лв. сер. № БН 2633606, сер. № БХ 5441097 и сер. № БЦ3085093 и една банкнота с номинал 5 лв. сер. № БИ 8206351.

Подс. Д. И., към момента на деянията бил реабилитиран по право.

В справката за съдимост за него са отбелязани две осъждания:

С определение по нощ № 2978/2014, на СРС в сила от 29.05.2014 г. за одобряване на споразумение подсъдимият е осъден за престъпление извършено на 28.06.2013 г. като непълнолетен по чл. 354а, ал. 3, пр. 2, т. 1 пр. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3

НК с наложено наказание "пробация" за срок от шест месеца при пробационни мерки по чл. 42а, ал. 3, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 НК и по чл. 42а, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 2, вр. ал. 1 НК.

Видно от справка от МП, ГД "ИН" /л. 29 внохд/, наказанието е започнало да се изпълнява на 19.11.2014 г. в сектор "Пробация София град", при ОСИН София, и е приключило на 16.05.2015 г., поради изтърпяване.

След процесните деяния /извършени на 08.01.2020 г. / подсъдимият междувременно с определение за одобряване на споразумение на СРС, в сила от

22.06.2020. по нощ № 3049/2020, е осъден за престъпление извършено на 12.05.2019 г. за управление на МПС след употреба на наркотично вещество установено по надлежния ред - престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, за което на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК му е определено наказание седем месеца лишаване от свобода. Изпълнението на наказанието е отложено по чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години. На основание чл. 343 г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК е наложено и наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от една година и два месеца. На основание чл. 59, ал. 2 НК вр. ал. 1 НК е приспаднало времето, през което подсъдимият е бил с отнето свидетелство за управление на МПС по административен ред, считано от 12.05.2019 г. На основание чл. 59, ал. 1 НК се приспаднало и времето, през което подсъдимият е бил задържан по ЗМВР.

За подсъдимия са събрани добри характеристични данни. Той е познат като добросъвестен, отзивчив и помагач на възрастните хора. Завършил е висше образование. Работи, макар непостоянно.

За да обоснове доказателствено тези фактически положения, първостепенният съд в мотивите си само ограничено е застъпил част от съответните материали по делото. Същински техен анализ липсва. Съдът не е отговорил и на възраженията на защитника срещу годността на някои доказателствени средства, които възражения са пренесени и в отговора на протеста. Вместо това, съдът е приел, вече посочения, подход не несъщинска оценка /на практика само цитиране/ на данни по делото. Принципно, ще се припомни, че въпреки облекчената процедура по чл. 371, т. 2 НПК, съдът не се освобождава от задачата да обсъди доказателствата, от които извежда фактическата обстановка. А в частност и доколкото се отнася до диференцирано производство по чл. 371, т. 2 НПК, е важно съдът да мотивира как и кои доказателства подкрепят направеното самопризнание. Макар непълноценен и повърхностен, все пак подходът на първостепенния съд позволява да се разбере защо съдът е приел самопризнанието за подкрепено. Поради това не може да се приравни на липса на съответни мотиви в смисъла на абсолютно процесуално нарушение.

Доколкото настоящата инстанция действа с правомощията на пълен въззивен контрол, включително сама може да установява факти и провежда оценка на доказателствата, така описаният недостатък се окачествява като несъществен и поправим. Крайният извод за доказателствената опора на самопризнанието на подсъдимия се запазва тъждествен и

несъмнен. Също така и изводът за провеждане на разследването на релевантните за обвинението обстоятелства, като пълно, всестранно и обективно се запазва тъждествен.

Установените от съда факти и самопризнанието на подсъдимия се подкрепят от цялата събрана по делото доказателствена съвкупност: показанията на св. М. Щ., св. И. И., св. С. М. като полицейските служители извършили проверката и установили, че подсъдимият е с отнето свидетелство за управление на МПС, както и че извадил пари и ги оставил на бюрото, за да не му се съставя акт за нарушение. Показанията на полицейските служители се подкрепят от показанията на св. Г., спътник на подсъдимия, за това, че последният е управлявал МПС, за проведената проверка и косвено за това, че подсъдимият е оставил пари на бюрото. Тези пари свидетелят лично видял, макар и да не е видял самото им оставяне. Няма основания показанията на свидетелите да не се приемат за достоверни. Те не са и противоречиви.

Описаните факти се извеждат и от протокола за оглед на местопроизшествието - полицейския пункт /л. 23 ДП/, където върху бюро се намерили и иззели описаните банкноти. Те били фотографирани и опаковани, онагледени и във фотоалбум.

Неоснователно е възражението на защитника, че протоколът за оглед в частта на изземване на банкнотите е негодно доказателствено средство, тъй като е подлежал на съдебна санкция - одобрение. Процесното изземване не е изземване по смисъла на чл. 160 НПК. То не съдържа принудителен елемент и не засяга гарантирани от Конституцията на РБългария основни права, в това число, неприкосновеност на собствеността, за каквито случаи са предвидените в закона гаранции за съдебна защита /в този смисъл е и Решение № 101 от 13.07.2016 г. по н. д. № 296/2016 г., н. к., III н. о. на ВКС/. Към момента на изземването банкнотите са били вече предмет на подкуп. Били са изведени от владението на подсъдимия, по негово собствено желание и престъпна воля, след което е престанал повече да ги държи. Те са били предоставени на св. И., който обаче, като не ги е приел, също не е установил фактическа власт. Към момента на огледа, такава фактическа власт не е била обективизирана по никакъв начин и от никое лице, още повече и поради естеството на оглежданото помещение на полицейско, служебно такова. След като парите не са се намирали в ничия фактическа власт, липсва и хипотеза на засягане на основни права, изискващи съдебната закрила, която нормата на чл. 161 НПК дава. Парите са били с изцяло безсубектен характер, обективен елемент от общата обстановка – предмет на огледа, и правилно разследващият орган е преценил, че тяхното изземване не се нуждае от съдебно одобрение. Ето защо и могат да се преценяват като надлежно веществено доказателство, резултат на законосъобразно действие. Още повече, че по този факт са налице и други доказателствени средства - освен протокола за оглед, още и показанията на свидетелите полицейски служители и св. Г..

Не на последно място, приемането на този факт за установен произтича и от особеностите на производството по чл. 371, т. 2 НПК. В него подсъдимият е признал обстоятелствата на обвинението. А предоставянето на парите, оставянето им на бюрото, така, че св. И. да може да ги вземе, намирането им на бюрото до момента на изземване, са все част от тези признати факти. Веднъж признал ги, подсъдимият не може повече да ги оспорва, включително чрез възражения срещу годността на доказателствените средства, от които се извеждат, в случая - протокол за оглед и показанията на свидетелите полицейски служители.

Изложената фактическа обстановка се извежда и от писмените доказателства – заповед за налагане на принудителна административна мярка /л. 65 ДП/ и сведение от СДВР ПП относно действието на заповедта за налагане на ПАМ /л. 71 ДП/. От заповедта е

видно, че с нея на подсъдимия се налага принудителна административна мярка /ПАМ/ за "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Видно е и, че тя е била връчена лично на подсъдимия на 12.05.2019 г.

От цитираното сведение е видно, че подс. Д. И. се води на отчет като водач на МПС, срещу него е издадена процесната заповед за налагане на ПАМ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. По случая, по който е била наложена ПАМ е било образувано досъдебно производство за престъпление по чл. 343, ал. 3 б. "б" и чл. 343Б, ал. 3 НК. С присъда № 3049 от 20.07.2020, по описа на СРС подс. И. е бил лишен от право да управлява МПС за срок от 14 месеца, считано от датата на отнемане, т. е. от 12.05.2019 г. до 13.07.2020 г., когато наказанието "лишаване от право" е изтърпяно и свидетелството за управление на МПС е върнато на водача.

Фактическата обстановка се извежда и от акт за установяване на административно нарушение – на л. 19 ДП, фотоалбум, /л. 27 ДП/, справка за подсъдимия като нарушител водач /л. 62 ДП/, справка – картон на водача / л. 66 ДП и л. 73 ДП/, писмо за заеманата от св. И. длъжност /л. 87 ДП/, месечен график на патрулите /л. 77 ДП/, ежедневна ведомост /л. 78 ДП/, заповед за командироване на полицейски служители / л. 83 ДП/, сведение от МВР ОДМВР София относно длъжността на св. И. И. / л. 87 ДП/, длъжностна характеристика /л. 88 ДП/, справка за съдимост / Л. 90 ДП/.

От сведението за допуснатите от подсъдимия нарушения като водач на МПС се установява, че той е придобил правоспособност на 17.10.2016 г. и че извън процесните два случая – този, за който му е наложена ПАМ, и за престъплението по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК, е регистриран като нарушител по две наказателни постановления, в сила от 25.10.2017 г. и от 21.10.2020 г. и три фиша – от 13. 09., 22. 11 и 08.12.2017 г. /л. 73 ДП/.

Подсъдимият е наказван административно за нарушения срещу транспорта /регистрирани са общо шест административни нарушения за цитирания период от три години 2017 – 2020 г. /, както следва: с наказателни постановления - по чл. 183, ал. 2, т. 2 ЗДвП - нарушаване правилата за разположение на пътно превозно средство върху платното за движение, по чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП - неизпълняване задължението за използване на предпазен колан, и по чл. 183, ал. 3, т. 6 ЗДвП - неправилно изпреварване без опасност за движението, с фишове – по чл. 6, т. 1 ЗДвП – несъобразяване със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка, чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП - превишаване на разрешената скорост от 21 до 30 км/ч., и по 182, ал. 2, т. 6 ЗДвП – превишаване на разрешената скорост над 50 км/ч. /справка картон на водача – л. 73 ДП/

Допълнително в съдебното следствие пред окръжния съд са събрани като напълно допустими, доколкото не засягат пряко обвинителните факти и: актуална справка за съдимост /л. 59 нохд/ и показанията на св. С. Д., съдържащи характеристични данни за подсъдимия /л. 66 нохд/.

Както вече се посочи, въззивният съд допълнително приобщи по делото сведение от ГД "ИН" за времето на изтърпяване на наказание "пробация", необходимо за изясняване на въпроса за съдимостта на дееца. /сведение на л. 29 внохд/

За доказателствената стойност на всички описани доказателствени средства не възникват съмнения, поради което и се приемат за надлежни,

Както първостепенният съд, така и този, приема оспорваната от защитата експертна справка /на л. 57 ДП/ за надлежен и годин способ на доказване, с всички характеристики на

експертиза, независимо че е наименована по друг начин.

Изследването е назначено от разследващия орган по реда за назначаване на експертизи - чл. 144 – 154 НПК /постановление на л. 56 ДП/. За изпълнението ѝ е назначено и вещо лице - експерт от Базовата научно техническа лаборатория при ОДМВР София. Експертната справка носи признаците на техническо изследване, независимо, че използваните от експерта конкретни технически способности не са означени, което е недостатък, но той не засяга годността на изследването. За съда няма основания да се съмнява в неговата правилност. Ето защо не се съгласява с довода на защитата, че изведеният от "експертната справка" факт не е надлежно доказан, а е следвало да се докаже непременно чрез изследване, наименовано "експертиза". Няма и данни какви други, различни от тези на справката, специални знания и методи биха се използвали от експертизата, така че нейното заключение да се очаква да е по-различно и поправилно, в сравнение с "експертната справка".

Наред с това, за никого, нито за подсъдимия, нито за свидетелите е имало съмнение, че банкнотите са истински. Механизмът на деянието, при който подсъдимият е проверен при случайна проверка, спонтанно е извадил парите, обяснявайки, че това е всичко, с което разполага, че те са били в различни, включително дребни, купюри – по 50, 20, 10 и 5 лв., изключва вероятността да става въпрос за банкноти, които не са част от редовния паричен оборот в страната. Колебание, че банкнотите са истински не се поражда и поради липсата на такива индиции в експертната справка.

Също така, съгласно установената съдебна практика - Решение № 553 от 13.12.2000 г. по н. д. № 481/2000 г., II н. о. на ВКС: "липсата на проверка относно истинността на банкнотите не води до липса на предмет на престъплението... нередовността на валутата би довела само до недовършеност на престъплението, а не до незапочване на изпълнителното деяние".

Не на последно място, е налице и процесуалният аргумент, че подсъдимият, като е признал фактите на обвинението, е признал и че се касае за истински банкноти реално имуществено благо, тъй като точно като такива те са представени от прокурора.

Подсъдимият не разполага с възможност да оспорва признатите веднъж факти. Възражението срещу експертната справка обаче е именно такова оспорване. Имплицитно то съдържа необходимостта от допускане на друго средство за доказване съответната експертиза, тъй като само тя, според защитата, може да установи годно спорния факт.

Ще се припомни, че съгласно Тълкувателно решение № 1 от 06.04.2009 г. по тълк. д. № 1/2008 г., ОСНК на ВКС, "подсъдимият получава по-леко наказание, но същевременно се съгласява с известни процесуални ограничения, свързани с възможността да спори по поддържаните от прокурора факти и във връзка с това - да участва непосредствено и лично в събирането и проверката на доказателствените средства, подкрепящи или оборващи обвинението пред съда.... Обратното обосновава липса на действително направено при условията на чл. 371, т. 2 НПК самопризнание и съставлява непреодолима пречка за провеждане на диференцираната процедура. Допустимата защита на подсъдимия остава ограничена в рамките на признатите фактически положения по обвинителния акт. "

Ето защо, повдигане тепърва на такъв спор се явява несъвместимо /подобно на спора за протокола, с който са иззети банкнотите/ с признанието по смисъла на чл. 371, т. 2 НПК. В този смисъл е Решение № 146 от 06.04.2010 г. по н. д. № 35/2010 г., н. к., III н. о. на ВКС, че в това производство "подсъдимият доброволно и съзнателно се е лишил от възможността да релевира обстоятелства, оспорващи фактическото обвинение и да

претендира обезпечаването им чрез доказателствени искания".

При така установените факти, правилно първостепенният съд е приел, че подсъдимият е осъществил вменените престъпните състави.

Подсъдимият като е оставил пари на бюрото до св. И. и му е казал, че те са, за да не му съставя акт за нарушение, е реализирал престъпния състав на активния подкуп по чл. 304а, пр. 3 вр. чл. 304, ал. 1, пр. 3 вр. чл. 18, ал. 1 НК, който се явява квалифициран, по-тежко наказуем като насочен към подкупване на полицейски орган.

От обективна страна е налице годен предмет на деянието – пари, които представляват имуществено благо, в частност - дар. Несъмнено от обективна страна подкупът е бил предназначен за длъжностно лице и полицейски орган, какъвто е св. И.. Несъмнено е, че подкупът е бил предназначен за това полицейският орган да не изпълни действия по служба, в случая - да не установи административно нарушение на чл. 150 ЗДвП чрез съответния административен акт.

Невярно обаче прокурорът е приел, че изпълнителното деяние "даде" /дар/ е спряло във фазата на опита по смисъла на чл. 18, ал. 1 НК. Погрешната правна квалификация безкритично е възприета и от първостепенния съд. Тя не е съобразена с Тълкувателно решение № 1 от 12.03.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСНК на ВКС, според което: "При формата на изпълнително деяние на престъплението по чл. 304, ал. 1 и чл. 304а от НК "даде" деецът осъществява активна дейност по прекратяване на собствената си фактическа власт върху облагата, а в случаите на нематериална облага - чрез предоставянето ѝ на длъжностното лице и/или на трето лице, по такъв начин, че то да може безпрепятствено да упражни фактически и/или юридически действия спрямо нея.... Активният подкуп по чл. 304, ал. 1 от НК и чл. 304а от НК при форма на изпълнително деяние "даде дар или каквато и да е облага" (подкуп) на длъжностно лице е довършен с прекъсването на фактическата власт на дееца върху облагата и предоставянето ѝ на длъжностното лице и/или на друго лице по начин, който му позволява безпрепятствено да изрази отношението си към нея чрез приемането ѝ, респ. чрез отказ да я приеме".

Именно такъв е и процесният случай.

Подсъдимият е прекъснал своята фактическа власт върху парите и изцяло го е предоставил на възможността св. И. да ги приеме или да откаже. В случая св. И. ги е отказал. Тъй като обвинението, застъпвайки тезата за недовършеност на престъплението по чл. 18, ал. 1 НК, е застъпило теза, която е по-благоприятна за подсъдимия, тя не би могла да се измени от съда. Ето защо, приетата от прокурора правна квалификация, макар и непрецизна, се запазва тъждествена.

Правилно първостепенният съд е приел, че подсъдимият е извършил престъплението умишлено, с пряк умисъл, със съзнание за действията си и изявено желание да настъпят неговите общественноопасни последици.

Вярно окръжният съд е приел и че подсъдимият, като е управлявал МПС в срока на изтърпяване на наложената принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС", е осъществил и престъпния състав на чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК.

И това престъпление е извършено умишлено с пряк умисъл, тъй като подсъдимият е съзнавал всичките му признаци – че е бил с отнето СУМПС и че е управлявал МПС в срока на изтърпяване на тази мярка, респективно че СУМПС не му е било върнато.

Индивидуализирайки отговорността на подсъдимия за двете престъпления първостепенният съд обосновава посочил като общи смекчаващи обстоятелства: младата възраст /подсъдимият е бил на 23 навършени години/, добрите характеристични данни,

добро образование и трудова ангажираност. Съдът вярно е отчетел значението на ненапълно зрялата възраст на подсъдимия с присъщата за нея склонност да омаловажава неприемливите си постъпки и нихилизъм към ограниченията на правовия ред. Коментарът, с който подсъдимият е придружил даването на подкупа - че баща му "ще го бие", добре онагледява извода.

Към така изложения кръг на смекчаващи обстоятелства настоящата инстанция намери за нужно да добави и чистото съдебно минало на подсъдимия /към момента на деянието/. Нещо, което първостепенният съд погрешно е отхвърлил. Тази грешка е предпоставена от бездействието да се изясни въпросът за настъпилата реабилитация по право. Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 4 НК, реабилитацията за лице осъдено като непълнолетно, каквото е било осъждането на подсъдимия, настъпва по право, ако в течение на две години от изтърпяване на наказанието не е извършило друго престъпление от общ характер, за което му е наложено наказание лишаване от свобода. Този срок за подсъдимия е бил изтекъл на 16.05.2017 г.

Симетрично, обремененото съдебно минало, обратно на това, което е приел окръжният съд, следва да се изключи от кръга на отегчаващите отговорността обстоятелства, общи и за двете престъпления.

Правилно първият съд е отхвърлил възможността за приложение на нормата на чл. 55 НК и за двете престъпления. За подсъдимия не се установява нито едно изключително, нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, при които и най – лекото предвидено за престъплението наказание да се явява несъразмерно тежко. И двете деяния не се открояват като отличително по-малко опасни от обикновеното. Също така, вярно съдът е приложил редукция по чл. 58а, ал. 1 НК само спрямо наказанието "лишаване от свобода", не и за по-лекото наказание "глоба", тъй като по силата на чл. 58а, ал. 5 НК то е изключено от действието на това правило.

Престъплението по чл. 304а, пр. 3 вр. чл. 304, ал. 1 пр. 3 вр. чл. 18, ал. 1 НК е наказуемо с лишаване от свобода за срок до десет години и глоба до 15 000 лв.

Наказанието наложено за това престъпление - една година лишаване от свобода, е индивидуализирано при значителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства /вече изброени/ и при явно отчетена ниска степен на опасност на деянието.

Неправилно обаче към смекчаващите обстоятелства първият съд е причислил недовършеността на престъплението, т. е. това, че е спряло в стадия на опита, и то довършен. Действително, типично и най-често прекъсването на престъплението в стадия на опита носи по-ниска степен на опасност в сравнение с довеждането му докрай. Но, като се има предвид законодателното решение на чл. 18, ал. 2, пр. 1 НК, че опитът се наказва с наказанието предвидено за довършеното престъпление, това не винаги е случаят. А и винаги този въпрос следва да се обоснове специално и конкретно по критериите на чл. 18, ал. 2, пр. 2 НПК - като се взема предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено.

Съображения защо първостепенният съд е приел, че е налице опит и защо той се явява смекчаващо обстоятелство, не са изложени. Сам по себе си опитът за престъпление не се явява смекчаващо отговорността обстоятелство. Той само налага съда да съобрази критериите на чл. 18, ал. 2, пр. 2 НК относно степента на осъществяване на намерението и причините, поради които то не е осъществено, за да може оттам вече да обоснове по-ниска степен на опасност на деянието и дееца. Квалификацията на престъплението като "опит" предпоставя и възможността за приложение на чл. 58 НК вр. чл. 55 НК без стриктно да са налице изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, но само

като се преценяват въпросите по чл. 18, ал. 2, пр. 2 НК.

Окръжният съд не е обсъдил тези въпроси, нито е обсъждал условията за приложението на нормата на чл. 58 НК. Липсват аргументи, че опитът е смекчаващо обстоятелство при положение, че деецът е направил необходимото за довършване на деянието и е демонстрирал категорична престъпна воля за това. Още по – малко има аргументи, че опитът е довършен. Това дали подкупът би бил приет или не, не се явява елемент от изпълнителното деяние на състава на чл. 304а НК, нито е негов необходим и следващ се резултат. Евентуалното приемане на подкупа е въпрос на действия и воля на обекта на подкупване, но е изцяло извън действията и волята на неговия субект. На практика квалификацията на престъплението като опит не е довела и до предвидените в закона по-благоприятни последици по смисъла на чл. 58 НК, а е останала в областта на потенциалната възможност за това.

Както вече се обоснова, не е налице опит за престъплението подкуп, независимо, че съответната квалификация предложена от прокурора се запазва като формално благоприятна. Тя е намерила отражение в приетата от съда, макар имплицитно и декларативно, по-ниска степен на опасност на деянието, както и стои като потенциалната възможност за приложение на чл. 58 вр. чл. 55 НК, макар и да не е приложен.

Независимо от частичната неправилност на доводите на първия съд при индивидуализацията на това наказание – чрез приемане на опита за смекчаващ отговорността фактор, наказанието като определено по начин благоприятен за подсъдимия, /срещу него и няма подаден съответен протест/, а и в краен резултат пропорционално и справедливо, следва да се потвърди. Наказанието е съответно на деянието и доколкото съдът вярно е отчел конкретната тежест на предмета на престъплението - неголямата сума от 105 лв.

По-натат, правилно първостепенният съд е приложил реда на чл. 58а НК като е намалил наказанието с една трета. Конкретното намаление е с четири месеца, при което окончателният размер от осем месеца лишаване от свобода е верен.

По изложените съображения и кумулативно предвиденото наказание "глоба" в размер на 500 лв. е пропорционално на извършеното и неговия предмет. Съобразено е и с всички смекчаващи отговорността обстоятелства и конкретната степен на опасност на деянието и дееца. То също е определено към общия законов минимум на това наказание съгласно чл. 47, ал. 1 НК - 100 лв. За справедливостта на наказанието съдът вярно е съобразил, очевидно имплицитно, тъй като не са изложени изрични мотиви, че се касае и за паралелно и общо кумулативно въздействие на наложени два вида санкции.

Престъплението по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК се наказва с лишаване от свобода до три години и с глоба от двеста до хиляда лева.

Първостепенният съд, отчитайки гореизложените релевантни за наказанието обстоятелства и конкретната степен на опасност на деянието, е приел, че основното наказание, преди редукцията по чл. 58а НК следва да е в размер, определен по чл. 54 НК, най-малкия възможен по смисъла на чл. 39, ал. 1 НК, а именно - три месеца лишаване от свобода. След редукцията е наложил наказание два месеца лишаване от свобода. Резултатът на това действие на съда е наказание под възможния общ законов минимум.

Основателно прокурорът е поискал изменение на присъдата в тази част, като противоречаща на закона. Стриктно законово и абсолютно, извън въпроса как следва да се индивидуализира наказанието, окръжният съд е нарушил забраната регламентирана в общата част на НК - чл. 39, ал. 1 НК, наказанието да не е по-малко от три месеца лишаване от свобода. Аргумент, че размерът от три месеца е възможният най-нисък праг на този вид

наказание се извежда от тълкувателното правило *per argumentum a contrario* изведено от законодателното решение в нормата на чл. 43а, т. 2 НК. Тя урежда единственото изключение от описаното правило и то е хипотезата на замяна на наказание "пробация" с лишаване от свобода. Само за този случай законодателят изрично е предвидил, че срокът на лишаването от свобода може да бъде и под минимума по чл. 39, ал. 1 НК. В подкрепа на това тълкуване като принципно положение е и съдебната практика, независимо че става въпрос за друг вид наказание - "глоба" - Решение № 505 от 26.06.1996 г. по н. д. № 337/1996 г., II н. о. на ВС, че: "При наличието на изключителни или многобройни смекчаващи вината обстоятелства съдът не може да определи наказание глоба под най-ниския минимален размер, посочен в общата част на НК".

С протеста прокурорът е поискал за това престъпление наказание "лишаване от свобода", в размер, както е поискал прокурорът в пледоарията пред първоинстанционния съд. Макар такъв подход на препращане да не се явява коректен, тъй като, чисто технически, разкъсва волята на прокурора и пречи да се обхване цялостно, все пак позволява да се разберат границите на искането. Предложеното от прокурора в съдебното заседание пред СОС наказание е било една година лишаване от свобода.

Предложеното с протеста увеличаване на размера на наказанието има своето материално основание, но не в пълната си степен.

Наказанието от три месеца лишаване от свобода, като съвпадащо със законовия общ минимум, е несъответно на степента на опасност на деянието и дееца, непропорционално и несправедливо занижено. Вярно е, че за подсъдимия са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, но в своята съвкупност те не довеждат до такова смекчаване, каквото окръжният съд е определил. Деянието не прави изключение от типичното от този вид.

Не следва да се пренебрегва, че подсъдимият е извършил престъпление срещу транспорта, като в неговия картон на водач на МПС вече са присъствали наказания, макар и административни, за нарушения срещу транспорта. Следователно за подсъдимия се очертава относително завишена обществена опасност с установена типичност на засягане на обществените отношения по безопасност на движението по пътищата. Тази завишена опасност не обуславя налагането на минималното наказание като справедливо и пропорционално на степента на опасност на деянието и дееца. Описаният профил на подсъдимия като водач на МПС следва да се отчита в значението му на утежняващо отговорността обстоятелство.

Също така, не следва да се пренебрегва, че подсъдимият към този момент е бил с неприключило наказателно производство за престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, за което е бил осъден по-късно с акт в сила от 22.06.2020. / именно във връзка с което му е била наложена и ПАМ/. Касае се за извършени от подсъдимия две паралелни и еднакви по рода си престъпления срещу транспорта. Независимо от протичащото наказателно преследване, подсъдимият е продължил с ново престъпление. С това е показал нечувствителност към забраните налагани от закона, несъобразяване и наченки на закоравяване срещу правовия ред. Те се изявяват и в извършването на второ престъпление, насложено върху това по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК, а именно подкупване на полицейски орган. С всичко това личността на подсъдимия се очертава като относително по-опасна, възприела престъпния изход от различни житейски ситуации като пръв възможен изход. То и налага засилване на съответния наказателен отговор, така че ефективно да възпре въпросната тенденция.

Но обемът смекчаващи отговорността обстоятелства и конкретната опасност на извършеното не обуславят наказанието поискано от прокурора – една година лишаване от свобода, като пропорционално и справедливо, а като по-сурово от нужното. При

съобразяване на всички релевантни за отговорността обстоятелства и конкретната степен на опасност на деянието и дееца, въззивната инстанция намери, че за постигане на целите по чл. 36 НК справедливото наказание е шест месеца лишаване от свобода, отчитащо балансирано влиянието и на смекчаващите отговорността обстоятелства, но и утежняващите такива. С приложението на нормата на чл. 58а НК към този размер, окончателният, който следва да се наложи, възлиза на четири месеца лишаване от свобода. Съответно, в този смисъл присъдата следва да се измени.

Наложената на подсъдимия кумулативно предвидена глоба от 200 лв. е в минималния си специален размер, поради което е и най-благоприятна за дееца. Не се налага нейното увеличаване, а такова не е и поискано от прокурора, следователно, наред с другото, действия и забраната *reformatio in pejus*.

Тъй като абсолютният размер на определеното с присъдата общо, най – тежко наказание от осем месеца "лишаване от свобода" по чл. 23, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 НК, независимо от изменението с това решение на наказанието за престъплението по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК, не се изменя, а остава същият, присъдата в тази съответна част следва да се потвърди.

Не така стои въпросът с приложения с присъдата чл. 23, ал. 3 НК – присъединяване към общото най-тежко наказание "лишаване от свобода" на наказанието "глоба".

При служебна проверка настоящата инстанция намери за неправилно и подлежащо на отмяна приложението на закона на чл. 23, ал. 3 НК по отношение на наказанието "глоба", като общо наложено и за двете престъпления.

Видно от присъдата, окръжният съд е присъединил към общото по чл. 23, ал. 1 НК наказание "лишаване от свобода" наказанието "глоба" от 700 лв. Последното наказание е определено очевидно като едно общо и сборно от размерите на двете наказания "глоба" от 500 лв. и от 200 лв. Такъв сумарен начин на определяне на наказанието е незаконосъобразен. По силата на чл. 23, ал. 3 НК единственото, което съдът е можел да направи е да присъедини към общото най-тежко наказание "лишаване от свобода" и наказанието "глоба" в размер най-високия от наложените за двете престъпления. В случая това е глобата в размер на 500 лв.

Тъй като става въпрос и за наказания от различен вид, съдът може да прецени дали да присъедини наказанието "глоба" изцяло или отчасти. При преценката на приложението на чл. 23, ал. 3 НК настоящата инстанция прие, че следва да присъедини по-високия определен размер "глоба" от 500 лв. изцяло към наказанието "лишаване от свобода". С това материалноправното положение на подсъдимия не се влошава, напротив. Мотивите за това, са, че наказателната отговорност на подсъдимия е индивидуализирана при значителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Това се отнася и за размера на наказанието "глоба". Наред с това, едно от наказанията "глоба" е определено и в минималния за това възможен размер от 200 лв. Ето защо, така благоприятно определените размери, близки до минималните и за двете глоби, но така също и за наказанията "лишаване от свобода", не оправдава още по-голямо и снизходително отношение, какъвто би бил случаят на частично присъединяване на наказанието "глоба". Не следва да се пренебрегва, че на практика присъединяване на наказанието има за резултат поглъщане на по-лекото от по-тежкото наказание. Самостоятелното значение на по-лекото наказание се изгубва, което, на отделно основание, не представя резултата на още по-голямо от това намаляване като справедлив. При така изложеното присъдата и в тази част подлежи на съответно изменение.

Неоснователен е протестът, с който се иска за това престъпление да се наложи като

кумулятивно предвидено и наказанието по чл. 37, ал. 1, т. 7 НК - "лишаване от право" да управлява МПС. В тази част първостепенният съд е приложил закона напълно вярно. Вярно е тълкуването, което е провел на нормата на чл. 343 г НК, като основание за налагане на наказанието, но която норма препраща към състави на престъпления извън този на процесното. Когато се касае за съставите на престъпление по чл. 343в НК, единственият такъв, в който законът допуска налагане на кумулативно наказание по чл. 37, ал. 1, т. 7 НК, и факултативно – по т. 6, е съставът на чл. 343в, ал. 1 НК, не и този на чл. 343в, ал. 3 НК. Тогава, единственият начин по който и за престъпление по чл. 343в, ал. 3 НК би могло да се наложи такова наказание, е наказателният закон да се тълкува и прилага разширително или по аналогия, нещо напълно недопустимо. При така изложеното, присъдата в тази атакувана част, следва да се потвърди.

Служебната проверка показва присъдата в частта на приложението на чл. 25, ал. 1 НК за правилна в общите предпоставки. Това е така, доколкото подсъдимият междувременно е бил осъден с определение за одобряване на споразумение на СРС, в сила от 22.06.2020 г. по нощд № 3049/2020, за престъпление извършено на 12.05.2019 г. по чл. 343б, ал. 3 НК на наказание седем месеца лишаване от свобода и на основание чл. 343 г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК на "лишаване от право да управлява МПС" за срок от една година и два месеца. Деянията по настоящото дело са извършени от подсъдимия на 08.01.2020 г., т. е. преди влизане в сила на цитираното осъждане. И в тази част са меродавни съображенията на съда относно тъждествеността на общото най- тежко наказание от осем месеца лишаване от свобода, което се запазва. На съответно и симетрично изменение ще подлежи само частта на присъдата с която се прилага чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 3 НК относно присъединеното наказание "глоба".

Присъдата в частта на присъединяването към общото наказание по чл. 25, ал. 1 НК и на наказанието "лишаване от право да управлява МПС" съгласно чл. 23, ал. 2 НК, е вярна.

Тъй като междувременно подсъдимият е бил лишен по административен ред от възможността да упражнява това право, законосъобразно, на основание чл. 59, ал. 4 НК този срок е приспаднал при изпълнението на наказанието.

Първостепенният съд не е приложил нормата на чл. 24 НК за увеличаване на общото наказание "лишаване от свобода" нито за хипотезата на чл. 23, ал. 1 НК, нито за тази на чл. 25, ал. 1 НК. Не е изложил и мотиви за това свое решение. Тъй като липсва съответен протест, въззивният съд не би могъл да преценява такова приложение.

По-натат, първостепенният съд правилно е преценил, че са налице предпоставките за отлагане на изпълнението на общото наказание "лишаване от свобода" по реда на чл. 66, ал. 1 НК. Като абсолютен размер общото, най-тежко наказание – осем месеца лишаване от свобода, не се променя и след намесата на този съд. Предпоставките, които обуславят тази възможност като правилна са събраните доказателства за личността на дееца и кръгът от смекчаващи отговорността обстоятелства. Подсъдимият е социално активен гражданин, в млада възраст, с перспективи за личностно развитие и узряване, с положителни характеристични данни, с добро образование и изгледи за социална реализация и за трудова ангажираност. Налице са всички основания и настоящата инстанция да се съгласи, че поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, а така също и превантивният ефект на наказанието за останалите членове на обществото, не налагат изолиране на дееца и поставянето му в средата на пенитенциарно заведение. Личностовият профил на подсъдимия дава достатъчно гаранции да се приеме, че и само угрозата от привеждане в изпълнение на наказанието по реда на чл. 68, ал. 1 НК ще действа достатъчно ефективно и възпиращо срещу други престъпни прояви, а изпитателният срок от три години е такъв, че

ще затвърди ефекта на поправка и превъзпитаване. Наред с това с приложението на чл. 66, ал. 1 НК не се пренебрегва и генералната превенция.

Присъдата е вярна и в частта на отнемане на предмета на престъплението подкуп в полза на държавата. Не са налице хипотезите визирани в Тълкувателно решение № 2 от 21.12.2011 г. по тълк. д. № 2/2011 г., ОСНК на ВКС, а именно – средства осигурени от изнудваното лице или от службите на МВР /за разобличаване на дееца/, когато те не се отнемат в полза на държавата, а се връщат на предоставилите ги лица. В настоящия случай подкупът е предоставен изцяло и виновно от средства на подсъдимия. Това и обуславя отнемането му по чл. 307а НК.

Така мотивиран, Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, първи състав, на основание чл. 334, т. 3 и т. 6 НПК, чл. 337, ал. 2, т. 1 НПК и чл. 338 НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 2 от 05.07.2021 г., на Софийски окръжен съд, 7 – ми първоинстанционен наказателен състав, постановена по нохд № 255/2021, както следва:

В ЧАСТТА на наказанието наложено на подс. Д. О. И. за престъпление по чл.

343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК и на основание чл. 58а НК, като го УВЕЛИЧАВА от ДВА на ЧЕТИРИ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

В ЧАСТТА на приложението на чл. 23, ал. 3 НК като ОТМЕНЯ присъединяването към общото наказание осем месеца лишаване от свобода на наказание "глоба" в размер на 700 лв. и вместо това ПРИСЪЕДИНЯВА наказание "глоба" в размер на 500 /петстотин/ лв.

В ЧАСТТА на приложението на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 3 НК като ОТМЕНЯ присъединяването към общото наказание осем месеца лишаване от свобода на наказание "глоба" в размер на 700 лв., а вместо това, ПРИСЪЕДИНЯВА наказание "глоба" в размер на 500 /петстотин/ лв.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението подлежи на обжалване и протестиране в 15 дневен срок от съобщаване на страните пред Върховен касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

